

הע"ז (תל אביב) 25497-08-19 - מדינת ישראל נ' רועי שפירא

הע"ז (תל-אביב-יפו) 25497-08-19 - מדינת ישראל נ' רועי שפירא ואח'מחוזי עבודה תל-אביב-יפו
הע"ז (תל-אביב-יפו) 25497-08-19

מדינת ישראל

נגד

1. רועי שפירא

2. אסתר שפירא

ע"י ב"כ עו"ד זרי חזן

בית דין אזורי לעבודה בתל-אביב-יפו - יפו

[30.07.2024]

כבוד השופט הבכיר כאמל אבו קאעוד

גזר דין

1. ביום 12.8.2019 הוגש כתב אישום כנגד הנאשמים, בני זוג, תושבי סביון. השניים הואשמו בהעסקה שלא כדין של עובדת משק בית ואופר שנמצאה בביקורת מפקחי המאשימה בביתם ביום 15.3.2018, בניגוד לסעיפים 2(א)(1) ו-

(2) לחוק עובדים זרים, התשנ"א-1991, וכן בניגוד לסעיף 2(ב)(3) לחוק.

2. בהכרעת הדין מיום 20.2.24, שניתנה לאחר דיון הוכחות, הורשעו הנאשמים בעבירות שיוחסו להן, ונקבע

שהעסיקו ללא היתר וללא ביטוח רפואי עובדת אזרחית גאורגיה במשך 6 חודשים לפחות.

הבקשה לביטול הרשעתו של הנאשם

3. בפתח טיעוני הנאשמים לעונש, ביקש הנאשם להורות על ביטול ההרשעה בעניינו. בין נימוקיו, היותו אדם

נורמטיבי, שזוהי הסתבכותו הראשונה עם החוק, לטענתו אין חשש להישנות העבירות, וההליך עצמו מהווה הרתעה

מספקת. עוד נטען כי הותרת ההרשעה על כנה עלול לפגוע בנאשם ובחברות שהוא מנהל במיוחד בכל הקשור

לפרויקטים שקשורות בהן מול המדינה ומול גופים בארה"ב לרבות ה-FBI וה-MARINES. לנאשם רמת סיווג בדרגה 3,

עליה עמל רבות. ככל שהסיווג הזה יבוטל החברות בהן הוא קשור עלולות לאבד את האפשרות להגיש הצעות

למכרזים, פרנסתו ופרנסת עובדי החברות ובני משפחתו עלולים להיפגע. בנוסף נטען כי כתם ההרשעה מהווה פגיעה

תדמיתית קשה לנאשם, ונזק בלתי מידתי. הרשעה בפלילים יכולה לפגוע אף בניידותו לחו"ל, ככל שעל רקע זה

בקשותיו לויזה תסרבנה.

4. המאשימה התנגדה לבקשה לביטול הרשעה וטענה כי בקשה מסוג זה יכולה להישקל רק במקרים יוצאי דופן, במקום שהרשעה תהווה פגיעה חמורה בשיקום הנאשם, ואין בטיעוני הנאשם ובמסמכים שהגיש כדי לבסס את הבקשה ולו בראשית ראייה. המסמכים שהוגשו על ידי הנאשם אינם תומכים בטענותיו, לא ניתן ללמוד מהם באיזה תפקיד משמש הנאשם, ואם הוא דירקטור או בעל מניות בחברות שהזכיר, לא הוכח באיזה סיווג בטחוני הוא מחזיק נכון להיום והוא לא ביסס את החשד לביטולו, והוא לא הוכיח פגיעה בפרנסתו ובפרנסתם של אחרים.

5. נקודת המוצא היא, כי "מי שהובא לדין ונמצא אשם, יורשע בעבירות שיוחסו לו. עם זאת, ישנם מקרים שיצדיקו חריגה מן הכלל האמור. על כך מלמדת הוראת סעיף 192א לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982, הקובעת, כדלקמן:

"הרשיע בית המשפט את הנאשם, ולפני מתן גזר הדין ראה שיש מקום לתת לגביו צו מבחן או צו שירות לתועלת הציבור, ללא הרשעה, או לצוות כי הנאשם ייתן התחייבות להימנע מעבירה, כאמור בסעיף 72(ב) לחוק העונשין, בלא הרשעה, רשאי הוא לבטל את ההרשעה ולצוות כאמור".

6. כך גם ובהתאמה קובע סעיף 71א לחוק העונשין שכותרתו "שירות לציבור":

"71א. (א) בית משפט שהרשיע אדם ולא הטיל עליו עונש מאסר בפועל, רשאי, במקום כל עונש אחר או בנוסף עליו, לחייבו בצו שיעשה, בשעות הפנאי שלו וללא שכר, פעולה או שירות לתועלת הציבור או הזולת (להלן, בסימן זה - שירות לציבור), למשך תקופה, למספר שעות ובהתאם לתכנית, הכל כפי שיקבע בית המשפט בצו; לצו כאמור ייקרא להלן "צו שירות".

(ב) מצא בית המשפט שנאשם ביצע עבירה, רשאי הוא לתת צו שירות גם ללא הרשעה, בנוסף למבחן או בלעדיו, ומשעשה כן יהיה דינו של צו השירות, לענין סעיף 9 לפקודת המבחן [נוסח חדש], תשכ"ט-1969, כדין צו מבחן.

(ג) ...

"...

7. בפסק הדין המנחה בענין תמר כתב^[1] נקבע כי:

"הימנעות מהרשעה אפשרית אפוא בהצטבר שני גורמים: ראשית, על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם, ושנית, סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה בלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים המפורטים לעיל"

8. כך סוכמה ההלכה בעניין זה על ידי בית הדין הארצי בעניין קישון, במקרה הנוגע אף הוא לביטול הרשעת נאשם בעבירה של העסקת עובדת זרה במשק ביתו:

"הסמכות להימנע מהרשעה או לבטלה" מופעלת על ידי בתי המשפט במשורה, תוך שמירת נקודת המוצא כי אדם אשר הוכחה אשמתו בהליך פלילי - יש להרשיעו בדין. הרשעה מהווה פועל יוצא מהפרת הנורמה הפלילית ומסייעת למיצוי ההליך הפלילי ותכליותיו. יישום נקודת המוצא מאפשר הליך אכיפת חוק תקין ושוויוני. בנוסף, הקפדה על עצם ההרשעה נדרשת לצורך העברת המסר ההרתעתי הרצוי... (עניין חדוות הורים). בהתאם, הסמכות לביטול ההרשעה תופעל בנסיבות בהן עלול להיווצר פער בלתי נסבל בין עוצמת הפגיעה של הרשעה פלילית בנאשם האינדיבידואלי לבין התועלת שתצמח לחברה ולאינטרס הציבורי מקיומה של הרשעה.

9. על בית הדין לעשות איזון בין האינטרסים הציבוריים הרלוונטיים וביניהם הצורך בהרתעת הרבים, הוקעה חברתית ואכיפה שוויונית, לבין הנזק הצפוי לנאשם המסוים כתוצאה מעצם ההרשעה. בהיבט השיקומי אמות המידה המנחות להימנעות מהרשעה, הן בין היתר: עבירה ראשונה או יחידה; חומרת העבירה ונסיבות ביצועה; מעמד ותפקיד הנאשם והקשר בין העבירה לאלה; מידת הפגיעה של העבירה באחרים; הסבירות שהנאשם יעבור עבירות נוספות; קיומו של דפוס התנהגות כרונית; יחס הנאשם לעבירה, האם נוטל הוא אחריות לביצועה, האם הוא מתחרט עליה; משמעות ההרשעה על הדימוי העצמי של הנאשם; והשפעת ההרשעה על תחומי פעילותו של הנאשם.

10. ספציפית ביחס למקרה כמו זה שלפנינו של הרשעה בעבירה על חוק עובדים זרים, נפסק כי יש להיזהר ממתן משקל יתר לעברם הנקי ואורחות חייהם הנורמטיביים של מי שמואשם בהן, ומנגד, על מנת להבטיח את עקרון אחידות הענישה ואת שיקולי ההרתעה והתגמול, יש ליתן משקל רב יותר לאופיין של העבירות, נסיבותיהן^[2] ותוצאותיהן.

11. האינטרס הציבורי מצדיק הרשעת הנאשם בביצוע עבירות מסוג העסקת עובדים זרים שלפי החוק, בשל היותן עבירות חמורות בעיני המחוקק. העסקה בלתי חוקית של העובד הזר היא בעיה חברתית ומוסרית, הפוגעת הן בעובד הזר והן במדיניות הכלכלית האוסרת על כך. הפסיקה חזרה והדגישה, שלמרות פעולות אכיפה, התופעה של העסקת עובדים זרים ללא היתר עדיין נפוצה וטרם מוגרה.^[3]

12. ענייננו בהרשעת הנאשם בהעסקה ללא היתר וללא עריכת ביטוח רפואי של עובדת זרה, אשר הועסקה לפרק זמן משמעותי של שישה חודשים לפחות. כמו כן, העובדת התגוררה בביתם של הנאשמים, לפחות בחלק מתקופת העסקתה, נסיבה שאף היא נחשבת בפסיקה כנסיבה לחומרה.

13. לא מצאתי שהתקיימו בנאשם נסיבות אישיות חריגות ויוצאות דופן המצדיקות הימנעות מהרשעה. על מנת להימנע מהרשעה יש להצביע על כך שהרשעתו של הנאשם תביא "לפגיעה קשה וקונקרטיה בסיכויי שיקומו", ולבסס טענות אלה בתשתית ראייתית מתאימה^[4]. בית הדין עמד בעניין זלקינד לעיל, על האפשרות לביטול ענישה בשל פגיעה בעיסוקו ופרנסתו של הנאשם, כפי שנטען בענייננו, בדברים אלה:

"מטבע הדברים הרשעה נושאת עימה תוצאות המשליכות על תחומי חיים שונים. בעצם קיומה של השלכה כלכלית כנטען, שאף כלל אינה ודאית, אין כדי לבסס טענה בדבר מצב חריג המחייב ביטול הרשעה.

כך גם היה סבור בית המשפט העליון בפרשת טגר, בהתייחסו לטענות המורשעים בעבירות על חוק ההגבלים העסקיים, שביקשו להורות על ביטול הרשעתם על פי הוראת סעיף 192א לחוק סדר הדין הפלילי. בית המשפט העליון, מפי השופטת ברלינר, דחה שם את טענות המורשעים בדבר פגיעה בעסקיהם נוכח הכתמתם בהרשעה בפלילים, לרבות בעניין מניעת אפשרות כניסה לארצות הברית עקב ההרשעה. בית המשפט העליון הדגיש שם כי: "הרשעה - לעולם נושאת עימה תוצאות לוואי שאינן חלק מן הענישה הקונקרטי. עצם הכתמתו של אדם כעברייניש לה השלכות - מהן מובנות ומיידיות ומהן שתבאנה לידי ביטוי בעתיד. הדוגמה המובהקת ביותר הינה היותה מחסום בפני לימודים או עיסוק בתחום מסוים...תוצאות הלוואי - יכולות להיחשב כחלק מהענישה, והדעת נותנת כי במערך האיזונים שהוא חלק אינהרנטי מתהליך הענישה הם ישוקללו ויילקחו בחשבון" (ע"פ 5672/05 טגר נ' מדינת ישראל (21.10.07), בפסקה 121, וראו גם בפסקאות 119-120).

14. בית הדין אף נדרש בפסיקתו באופן מסוים להשפעה של הרשעת תאגיד או מנהל תאגיד על האפשרות להתמודד ולזכות במכרזים ציבוריים^[5]. נפסק כי פגיעה באפשרות לזכות במכרזים היא תוצר נלווה של כל הרשעה ואין המדובר על דרך כלל בקיומו של נזק יוצא דופן. תקנות חובת מכרזים, התשנ"ג-1993 מאפשרות כעיקרון השתתפות במכרזים ציבוריים והפעלת שיקול דעת, כך שהרשעה אינה מהווה במובן זה חסם מוחלט וודאי מפני זכייה במכרזים. בהתאם לתקנה 6א(א) לתקנות המכרזים תדחה ועדת המכרזים הצעה של מציע או בעלי הזיקה אליו שהורשעו בתקופה של שלוש שנים, כך שממילא מניעה מעין זאת תחומה בזמן. כמו כן, בהתאם לתקנה 6א(ב) לתקנות קיים שיקול דעת לוועדת המכרזים שלא לדחות הצעה חרף האמור וזאת בהתחשב, בין היתר, בהתנהלות המציע או בעל הזיקה בכל הקשור לשמירת זכויות עובדים וכן היקף פעילותו בשלה הרשע בהפרת דיני העבודה מתוך היקף פעילותו הכולל.

15. ייתכן והרשעתו של הנאשם עלולה להקשות עליו מבחינה תעסוקתית או עסקית כיום או בעתיד לבוא, אולם קשיים אלה וחששות אלה נכונים הם בעניינם של נאשמים רבים ואחרים ואין בקושי כזה כדי לגבש את התנאי הראשון לאי הרשעה בעניינו. ספציפית, מראיות הנאשם וטיעונו לא ניתן לקבוע שהרשעה תביא לביטול התקשרויות קיימות או תחסום דרכו להתמודד במכרזים ציבוריים או בינלאומיים כפי שהוא טען. מלבד טענות בעלמא הנאשם לא הוכיח קיומה של חברה משפחתית, תחומי עיסוקה, לא הראה מה מעמדו בחברה אם בעל מניות, עובד שכיר או נותן שירותים חיצוני, לא הראה מה היקף פעילותה של החברה ובכלל זה לא הראה כי המדינה או ה-FBI וצבא ארה"ב הינם לקוחותיו היחידים או העיקרים.

16. כמו כן על אף טענותיו של הנאשם כי הוא משמש כמנכ"ל, הוא הציג מסמך (נ/1) ממנו נראה כי הועסק כנאמן ביטחון. ממסמך זה, שניתן ביום 17.11.17, לא ניתן להבין מה דרגת סיווגו, אם זו עדיין בתוקף, ובאיזה אופן היא תושפע מהרשעתו. ממסמכים נ/2 ונ/3 שצורפו לא ברור כיצד יושפעו עסקיו של הנאשם מהרשעתו ולא עולה מהם כי משמעות הרשעתו בהכרח ביטול השתתפות במכרזים.

17. יוצא מהאמור שאין ודאות שהמשך התקשרות או התקשרות חדשה עם המדינה או גופים זרים תיחסם בפני החברות שבניהולו של הנאשם בשל הרשעת הנאשם וככל שהיא תיחסם הרי שמדובר במחסום המוגבל בזמן קצוב, סביר בנסיבות העניין.

18. נוסף על האמור, אין במסמכים שצורפו כדי לבסס את טענותיו של הנאשם לפגיעה כלכלית קשה בחברות הקשורות בו והוא לא ביסס את טענתו כי יש בהרשעתו כדי לפגוע במי מעובדי החברות שבניהולו או מבני משפחתו המורחבת הקשורים לעסק המשפחתי.
19. באשר לטענת הנאשם כי הרשעתו עלולה להקשות עליו להיכנס למדינות הדורשות העדר הרשעה בפלילים כתנאי להענקת ויזה, הרי שהנאשם לא ביסס את טענותיו בעניין זה. כך, התובע לא הראה אם יש לו דרכון ישראלי בלבד או שמה דרכונים נוספים, הוא לא הוכיח מה הם התנאים לקבלת ויזה במדינות אליהם הוא מבקש להיכנס, ולמעשה לא הוכיח את טענתו כי ההרשעה עלולה להצר את צעדיו בעולם בדרך כלשהי.
20. האיזון בין האינטרס הציבורי ובכלל זה הצורך בהרתעת הרבים ואכיפה שוויונית לבין הנזק העלול להיגרם לנאשם, מחייב בנסיבות העניין הותרת ההרשעה על כנה. נוכח האמור, לא מצאתי טעמים המצדיקים ביטול ההרשעה, ובקשתו של הנאשם בעניין זה נדחית, וההרשעה נותרת בעינה.
- הטיעונים לעונש
21. המאשימה טוענת שמתחם הענישה הראוי בעניינם של הנאשמים בגין העבירות של העסקה שלא כדין והעדר ביטוח רפואי הוא בין 22,000 ₪ ל- 35,000 ₪ עבור כל אחד מהם ובתוך המתחם היא ביקשה להשית על כל אחד מהנאשמים קנס בסך 27,000 ₪.
22. בטיעוניהם לעונש טענו הנאשמים כי אין הצדקה להטיל קנס על כל אחד מהם בנפרד, בהיותם יחידה כלכלית אחת. לטענתם, מתחם העונש לעבירות המיוחסות להם הוא בין 10,000 ₪ ל- 15,000 ₪ במשותף, וביקשו כי בית הדין יגזור קנס על הרף התחתון.
23. הנאשמים טענו למצב כלכלי קשה שלהם ושל החברות שבניהול הנאשם, הם הציגו יתרה שלילית בחשבון הבנק, טענו כי אין ביכולתם אפילו לעמוד בהוצאות רכב, והם חיים מתמיכה כספית של אם המשפחה. כמו כן, הציגו מסמכים רפואיים באשר לטיפול רפואי שעוברת בתם וביקשו כי זה יישקל לקולא.
24. סימן א'1 לחוק העונשין, שענייננו הבניית שיקול הדעת השיפוטי בענישה, מגדיר את השלבים שעל בית המשפט לעבור טרם גזירת העונש. בשלב ראשון, יש לקבוע האם המדובר בהרשעה בעבירה אחת או בכמה עבירות. ככל שמדובר בכמה עבירות, יש לקבוע האם הן מהוות אירוע אחד או אירועים נפרדים. בשלב שני, יש לקבוע את מתחם הענישה ההולם את נסיבות ביצוע העבירה תוך התחשבות בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה; מידת הפגיעה בערך זה; מדיניות הענישה הנהוגה; הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, ומצבו הכלכלי של הנאשם (כשמדובר בעונש מסוג קנס, כמו במקרה שלפני). בשלב השלישי, יש לשקול את נסיבותיו האישיות של הנאשם כמו גם נסיבות אחרות שאינן קשורות בביצוע העבירה^[6].

25. סעיף 40 יג לחוק העונשין קובע כי ככל שהנאשם הורשע בכמה עבירות המהוות אירוע אחד, יקבע מתחם עונש הולם כאמור בסעיף 40ג(א) לאירוע כולו, אולם כשהרשיע בית המשפט נאשם בכמה עבירות המהוות כמה אירועים, יקבע מתחם עונש הולם כאמור בסעיף 40ג(א) לכל אירוע בנפרד.
26. המונח "אירוע" רחב מהמונח "מעשה" במובן זה ש"אירוע אחד" יכול לכלול מספר מעשים. בית הדין עמד על ההבחנה בין מעשים שיש לראותם כאירוע אחד, לבין מעשים שיש להפרידם לכמה אירועים שונים, בפרשת חדות הורים, שבה נסקר מבחן צורני עובדתי וכן מבחן שעניינו האינטרס המוגן^[7]. עם זאת, משמעות ההכרה במספר עבירות כ"אירוע אחד" אין משמעה כי מתחם הענישה יוגבל בעונש המרבי בגין עבירה יחידה אלא רק כי המתחם ייקבע ביחס לשילוב העבירות ולא בהתייחס לכל אחת בפני עצמה.
27. במקרה שלפני, הסכימו הצדדים כי המדובר ב"אירוע אחד" שמוצדק לקבוע בגינו מתחם ענישה כולל אחד. המדובר בהעסקת עבדת זרה שנמצא יחד במעונם הפרטי של הנאשמים במסגרת ביקורת אחת ובאותו מועד והסכמתם בעניין זה עולה בקנה אחד עם הוראות הדין.
28. באשר למתחם הענישה, הרי שבהתאם לסעיף 2(א) לחוק עובדים זרים, הקנס המינימלי המוטל על עבירה של העסקת עובד זר ללא היתר כדון, הוא על סך 10,000 ₪, בעוד הקנס המרבי, למי שעבר את העבירה שלא במסגרת משלח ידו, עומד על סך 58,400 ₪. הקנס המנהלי בגין עבירה של העסקה ללא עריכת ביטוח רפואי עומד על 5,000 ₪ כקבוע בתקנות העבירות המנהליות (קנס מנהלי - עובדים זרים) תשנ"ב-1992 ואילו הקנס המקסימלי 116,800 ₪ (פי ארבעה מהקנס הקבוע בסעיף 61(א) לחוק העונשין).
29. על פי הפסיקה^[8], מתחם הענישה ביחס לעבירה של העסקה ללא היתר כדון נע בין 15,000 ₪ לבין 30,000 ₪, וביחס לעבירה של העסקת עובד זר ללא ביטוח רפואי, בין 5,000 - 10,000 ₪. בשים לב כי מדובר באירוע אחד, אני קובע את מתחם הענישה בין 20,000 ₪ ל-35,000 ₪.
30. באשר לנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה. ענייננו בכתב אישום יזום, שבו לא ניתנה לנאשמים האפשרות לשלם קנס מנהלי. עם זאת הנאשמים הורשעו לאחר ניהול הליך הן בנוגע להעסקת העובדת ללא היתר כדון והן בנוגע להעסקתה ללא ביטוח רפואי. כאמור, לא יזקפו לזכות הנאשמים חסכון בזמן השיפוטי והציבורי ונטילת האחריות והחרטה הנלוות לכך ומשמעויותיה.
31. המדובר בהעסקה שלא כדון של עובדת אחת אשר נמשכה שישה חודשים לפחות - תקופת העסקה ממושכת. זאת, תוך הלנת העובדת בבית הנאשמים לפחות בחלק מתקופת העסקה. חזקה על הנאשמים שידעו כי אסור להם להעסיק את העובדת ללא היתר וללא ביטוח רפואי, והחלטתם לעבור על הוראות החוק ביוזעין תוך אדישות להשלכות מעשיהם תיזקף לחובתם.
32. לקולא שקלתי שהמדובר באירוע יחיד של הנאשמים, בעבירה של העסקה שלא כדון.
33. באשר לטענה כי אין מקום לחייב כל אחד מהנאשמים בקנס נפרד בגין העבירה, פסיקת בית הדין הארצי לעבודה קבעה בעניין זה בין היתר את הדברים הבאים^[9]:
- "בני זוג שביצעו עבירה בצוותא אינם חבים בשל כך, יחד ולחוד, בתשלום קנס אחד. אמנם בני זוג עשויים להוות (ככלל) יחידה כלכלית אחת, אך כל אחד מהם עומד בפני עצמו כאישיות משפטית נפרדת שיש לגזור עליה את העונש ההולם על העבירה שביצעה. בהתאם, על כל אחד מבני הזוג כאמור יש להטיל קנס נפרד ההולם את נסיבותיו המיוחדות".
34. למרות האמור ובשים לב לטענות הנאשמים לגבי נסיבותיהם האישיות, לרבות מצבם הכלכלי, ולעובדה כי הטלת קנס על כל אחד מהם בשיעור גבוה תעמיק את המשבר הכלכלי אליו הם נקלעו, בית הדין יתחשב לקולא בעובדה כי הטלת קנס על כל אחד מהם בנפרד תכביד על היחידה הכלכלית.
35. לקולא שקלתי בנוסף את מצבה הרפואי של בתם.
- סוף דבר
36. לאחר שנתתי דעתי לכל האמור, הגעתי למסקנה כי יש להטיל על כך אחד מהנאשמים קנס ברף התחתון של מתחם הענישה, על סך 20,000 ₪, בגין העסקת העובדת הזרה ללא היתר כדון וללא ביטוח רפואי.
37. הקנס ישולם ב-20 תשלומים חודשיים, שווים ורצופים. מועד תשלומם של התשלומים הראשונים - 10.9.24. לא ייפרע אחד מהתשלומים במועדו, תעמוד מלוא יתרת הקנס הבלתי נפרעת לפירעון מידי.
38. כמו כן, יחתום כל אחד מהנאשמים על כתב התחייבות להימנע מהעבירות בהן הורשעו במשך שלוש שנים ממועד גזר הדין, שאם לא כן יוטל על כל אחד מהם הקנס המקסימלי הקבוע בחוק בסך 116,800 ₪. הנאשמים יחתמו על התחייבות זו במזכירות בית הדין עד ליום 10.9.2024 שאם לא כן ניתן יהיה לעצור אותם ולהביאם בפני שופט למתן התחייבות זו.

39. לבקשת הצדדים, גזר הדין יישלח אליהם בדואר.
40. זכות ערעור לבית הדין הארצי לעבודה תוך 45 ימים מיום המצאת גזר הדין.
תשומת לב הנאשמים מופנית להוראות הכלליות הבאות:
א. ככל שמועד התשלום חל בשבת או ביום חג, עליו להקדים את התשלום על מנת להימנע מקנסות ומריבית פיגורים.
ב. החוב מועבר למרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות ברשות האכיפה והגבייה, בהתאם למועדים והתשלומים שקבע בית הדין.
ג. ניתן יהיה לשלם את הקנס כעבור שלושה ימים מיום מתן גזר הדין לחשבון המרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות ברשות האכיפה והגבייה באחת מהדרכים הבאות:
· בכרטיס אשראי - באתר המקוון של רשות האכיפה והגבייה, www.eca.gov.il.
· במזומן בכל סניף של בנק הדואר - בהצגת תעודת זהות בלבד (אין צורך בשוברי תשלום).
ד. מוקד שירות טלפוני בשירות עצמי (מרכז גבייה) - בטלפון *35592 או בטלפון *35592-*****. ניתן היום, כ"ד תמוז תשפ"ד, 30 יולי 2024, בהעדר הצדדים.

-
- [1] ע"פ 2083/96 תמר כתב - מדינת ישראל (21.8.1997)
[2] ע"פ 33112-09-15 מדינת ישראל נ' זלקינד (18.7.17), סעיף 19 לפסק הדין.
[3] ע"פ 1001/01 מדינת ישראל נ' ניסים (17.6.02); ע"פ 3043-09-14 מדינת ישראל נ' מישאלוף (22.11.16).
[4] רעפ 7224/14 פרנסקי נ' מדינת ישראל (10.11.14), והאסמכתאות שם.
[5] ע"פ 6291-05-10 א. כפיר אחזקות נ' מדינת ישראל (31.1.12); עניין מישאלוף, סעיפים 17-19 לפסק הדין; עניין זלקינד, סעיפים 22-23 לפסק הדין.
[6] ע"פ 57160-01-14 מדינת ישראל נ' חדוות הורים (8.11.14).
[7] ע"פ 32385-05-14 שמש חי אחזקות נ' מדינת ישראל (13.8.15).
[8] ראו: בעפ (ארצי) 33-10 סימון ביטון - מדינת ישראל (23.11.2010); עפ (ארצי) 3710-09-14 עמי אסור - מדינת ישראל (14.12.2016); בעפ (ארצי) 61440-02-19 דגימים בע"מ - מדינת ישראל (11.10.19); ע"פ (ארצי) 12113-04-14 אחים ראני בע"מ - מדינת ישראל (12.3.19) וע"פ (ארצי) 51809-02-18 מ.מ. אדמוני סחר בע"מ - מדינת ישראל (11.2.19); העז (ת"א) 67802-06-17 מדינת ישראל - רונית לב (16.11.19); הע"ז 6583-05-15 מדינת ישראל נ' מישל ואח' (12.6.18).
[9] ע"פ (ארצי) 33166-09-15 מדינת ישראל נ' ערגה מן (01.02.2017).